

gerne og Landmændene har Raad til at ofre en saadan Sum paa deres Børns Opdragelse, som Staten ofrer her. Jeg mener, man maa tage Haand i Hanke med, at det, man kalder det gode, ikke gennem en ganske uøkonomisk Administration kommer i Mis-kredit. Med hvad Berettigelse kalder man nu Flakkebjerg Institut — ligesom en Række andre Børnehjem — privat? Ja, intet skulde glæde mig mere end, om det var det private Initiativ, der med kærlige Hænder tog Opdragelsen af forældreløse Børn og Børn med slette Anlæg op. Men undersøger vi, hvad det private Initiativ med Hensyn til Flakkebjerg Institut vil sige, ser vi, at der fra privat Side gives 2 500 Kr., medens Staten ofrer 100 000 Kr. Da jeg imidlertid glædede mig over de 2 500 Kr., det private Initiativ gav til Flakkebjerg Institut, og analyserede Beløbets Oprindelse, viste det sig, at der var fire Mennesker, som tilskød 64 Kr., medens det øvrige private Initiativ var repræsenteret af Sogneraad og andre Institutioner af mere offentlig Art. Jeg mener, at der bør gøres et alvorligt Arbejde for bedre Økonomi, saaledes at det gode, som disse Anstalter udretter, ikke paa Grund af deres Mangel paa Økonomi skal sætte ondt Blod i den Befolkning, som omgiver disse Anstalter. Jeg vil spørge, hvorledes Staten stiller sig med Hensyn til Tilsynet med disse Anstalter. Naar Staten saa at sige bærer hele Arbejdet derude, har den da nogen som helst Indflydelse paa den Bestyrelse, der findes der? Paa Regnskabet lagde jeg Mærke til en lille Sum. Det er selvfølgelig ikke Beløbets Størrelse, jeg her vil hænge mig i, men derimod den principielle Uoverensstemmelse, som der, hvad dette Beløb er et Eksempel paa, er mellem de Love, vi har vedtaget, og de Tal, der sluttelig kommer paa Regnskabet. Paa Regnskabet for Landerupgaard og Flakkebjerg Institut staar der, at man til Kirke og Præst har anvendt henholdsvis 500 og 60 Kr. Nu har vi her efter megen Møjsommelighed gennemført en Lov, hvorved alt, hvad der hedder Offer og Accidenser og den Slags Ting, blev bandlyst, og jeg forstaar derfor ikke, hvorledes man ude i disse Institutter kan have Udgifter til Præst og Kirke — de være saa smaa eller saa store, de være vil. Dette gør, at jeg mindes et andet Sted, hvor Offer og Accidenser ikke er blevet afløst trods Rigsdagens absolutte Krav derom. Jeg tænker paa Færøerne. Deroppe skulde jo Loven have samme Gyldighed som i Sorø Amt, og man forsøgte ogsaa deroppe at

gennemføre Loven om Afløsning af Offer og Accidenser. Men det viste sig, at det var for anstrengende, for generende, og saa op-hævede man den ganske rolig og indførte igen Offer og Accidenser. Jeg finder, dette er en Usømmelighed. Det er noget, vi maa se at komme bort fra.

Endelig maa jeg paatale, at den røde Bygnings Embedsmænd ikke altid er saa venlige overfor deres Kammerater ude i Marken. Der kommer den ene Klage efter den anden fra Tjenestemændene ude i Marken om manglende Svar fra Centralad-ministrationen paa Andragender, Anmodninger og lignende. Jeg skal nævne, at en lollandsk Præst for et halvt Aar siden indsendte et Andragende, fordi han mente sig forurettet, og hvori han udbad sig fri Proces for at se, hvad Domstolene mente om det paagældende Forhold. Jeg mener, at der bør ikke kunne gaa et halvt Aar, før en Tjenestemand faar Svar paa et saadant Andragende. Det er den Slags Forhold, som maa avle Bitterhed.

Vor Rigsdagssamling begyndte jo i det borgerlige Samarbejdes Tegn, og jævnsides med den større Indflydelse, der tilfalder vort Parti gennem det borgerlige Samarbejde, tilkommer der os selvfølgelig ogsaa et større Ansvar. Derfor beder jeg ogsaa om, at den høje Regering vil tage det størst mulige Hensyn til min Henstilling om at gennemføre en retlinet økonomisk hensynsfuld og forsvarlig Administration.

Der er endelig til Slutning et Spørgsmaal, som ligger mig en Del paa Sinde; det er Kostforplejningen paa vore store Tuberkulosesanatorier. Læge Hindhede har særlig i den radikale Regerings Magttid været den store Mand, der har angivet de forskellige Kostsedler og i det hele taget søgt at sætte Folk tilbage paa en Kost af Kartofler og forfalsket Mælk. Jeg haaber, den Historie med den forfalskede Mælk maa give den Regering, som nu er i Spidsen for vort Land, Anledning til at undersøge paa bedst mulig Maade, hvilke Kvalifikation-er denne Læge har til paa den Maade at virke revolutionerende. Jeg skal i denne Sammenhæng oplyse, at saa dygtige Mænd paa Tuberkulosesanatoriernes Omraade som de Herrer Hertz, Saugmann og Bing alle som een har erklæret, at de Tal, som Hindhede møder med, ikke har Spor med Virkeligheden at gøre. Jeg beder derfor Regeringen gøre sit til at faa undersøgt, om Hindhede fortjener den lange Række af Understøttelser, som han nu er forsynet med paa Finansloven.